

	President	CIO	Founder	Owner	Vice President	Chairman
Universal Studios	Barclay Meyer	James Schamus	Carl Lerner	Barclay Meyer	N/A	Adam Fogelson
20th Century Fox	Walter Foster	Thomas E. Korman	William Fox, Joseph Schickel	Rupert Murdoch	Robert Altman	Dana Walden
ABC News	Anna Sweeney	Bob Iger	Leonard Goldenson	Bob Iger	Betsy Jensen	Andrew Ross
CBS News	Leslie Moonves	Leslie Moonves	William S. Paley	Sumner Redstone, Leslie Moonves	Gil Schwartz	Sumner Redstone
CNN News	Jeffrey Zucker	Philip Cant	Ted Turner	Philip Cant	Kan Janda	BBC Schmidt
Columbia Pictures	Doug Belgrad, Matt Sakmoch	Michael Lynton	Harry Cohen, Joe Brand	Michael Lynton	DeVan Franklin	Yvonne Kayman, Amy Pascal
DreamWorks Studios	Robbie Katz	Stacy Snider	Jeffrey Katzenberg, Steven Spielberg	Steven Spielberg	N/A	Glenn Feldman
Warner Brothers	Jeff Robinov	Kevin Trujillo	Jack Warner, Sam Alred Warner	Betsy Meyer	Steven Spielberg	Betsy Meyer
ESPN Sports	John Skipper	Chickie Dierksen	BBK Broadcasting	Bob Iger	Ernest Wolt	George Bodenheimer
Fox News	Roger Ailes	Roger Ailes	Roger Ailes, Rupert Murdoch	Rupert Murdoch	John Lewis	Rupert Murdoch
Washington Post	Donald Graham	Andrew Ross	Silicon Graphics	Graham Family	Veronica Dillon	Donald Graham
Metro Goldwyn Mayer	Josephson Goldstein	Gary Barber	Marcel Leger	Joe Mather, Gary Barber, Roger Birnbaum	Doug Finberg	Gary Barber
MTV Music Television	Stephen Friedman	Tam Rindus	Sam Friedman	Sumner Redstone	Lee Coleman	Bill Bower
Nickelodeon Kids	Cynthia Zarghiani	Jeffrey Dune	Geraldine Bond	Sumner Redstone	Richard Magallanes	Nick Cannon
USA Today	Larry Tanne	Gracia Marfisi	Al Neuharth	Gracia Marfisi	Maryann Rankin	Majale Magner
Wall Street Journal	Gordon McLeod	Lee Fendick	Charles Dow, Edward Jones	Lee Fendick	Mark H. Jackson	Rupert Murdoch
Comedy Central	Doug Herzog	Doug Herzog	N/A	Sumner Redstone	James L. Roberts	N/A
NBC Entertainment	Jeffrey Zucker	Steven Burke	David Sarnoff	Sumner Redstone	James L. Roberts	Robert Goodenough
The New York Times	Mark Thompson	Mark Thompson	Henry Jones Raymond	Arthur Ochs Sulzberger, Jr.	Canfield Black	Arthur O. Sulzberger, Jr.
Google	N/A	Larry Page	Larry Page, Sergey Brin	N/A	N/A	Eric Schmidt
Reuters	Stephen J. Adler	James C. Smith	Paul Reuter	The Woodbridge Company	Stephen Adler	David Thomson
The Atlantic	Scott Henson	N/A	Ralph W. Henson, Henry Henson	David G. Bradley	Black Goldfield, Ben Hoffman	N/A
Disney	Robert Iger	Robert Iger	Walt Disney	Robert Iger	Bob Iger, Robert Iger, Tim Allen	Robert Iger, Andrew Ross
ABC Kids & Family	Paul Lee, Michael Ely	Robert Iger	N/A	Robert Iger	Peter Serpino	Anna Serpino
YouTube	N/A	Larry Page	Andy Chen, Chad Hurley, Jawed Karim	Google	N/A	Eric Schmidt
Los Angeles Times	Edgy Harfenstein	Edgy Harfenstein	Nathan Cole Jr., Thomas Gindler	Peter Liguori	Dawn Harfenstein	Edgy Harfenstein
Discovery Network	David Zaslav	David Zaslav	John S. Hendricks	John S. Hendricks	Adrian Albert Rosen	John S. Hendricks
Paramount Pictures	Brad Grey	Brad Grey	Adolph Zukor	Sumner Redstone	Rab Moore	Brad Grey
Facebook	Mark Zuckerberg	Mark Zuckerberg	Mark Zuckerberg	Mark Zuckerberg	Mark Zuckerberg	Mark Zuckerberg
Huffington Post	Arline Huffington	Arline Huffington	Arline Huffington	Arline Huffington	Arline Huffington	Arline Huffington
Tahoe	Marissa Mayer	Marissa Mayer	David TBA, Jerry Yang	Marissa Mayer	Adam Cohen	Marissa Mayer
Marvel	Kevin Feige	Kevin Feige	Stan Lee, Jack Kirby	Kevin Feige	Kevin Feige	Kevin Feige
Hulu	Andy Forster	Andy Forster	John S. Hendricks	John S. Hendricks	John S. Hendricks	John S. Hendricks
Cosmopolitan	Jeffrey Cohen	Jeffrey Cohen	Jeffrey Cohen	Jeffrey Cohen	Jeffrey Cohen	Jeffrey Cohen
Time Inc.	Laura Ling	Laura Ling	Billboard Magazine, Henry Louis	Laura Ling	Laura Ling	Laura Ling
Touchstone	Alan Bergman	Alan Bergman	Alan Bergman	Alan Bergman	Alan Bergman	Alan Bergman
Associated Press	Guy S. Pratt	Guy S. Pratt	N/A	N/A	N/A	N/A
Monaco Film	Michael Milken-Jones	Michael Milken-Jones	Michael Milken-Jones	Michael Milken-Jones	Michael Milken-Jones	Michael Milken-Jones
HBO	Richard Plepler	Richard Plepler	Charles Doherty	Charles Doherty	Charles Doherty	Charles Doherty
FXAR	Edwin Catmull	Edwin Catmull	Edwin Catmull	Edwin Catmull	Edwin Catmull	Edwin Catmull
New York Post	N/A	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg
Imagine Entertainment	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg	Michael Bloomberg
Cartoon Network	Cartoon Network	Cartoon Network	Cartoon Network	Cartoon Network	Cartoon Network	Cartoon Network
Reader's Digest	Reader's Digest	Reader's Digest	Reader's Digest	Reader's Digest	Reader's Digest	Reader's Digest
MSNBC	MSNBC	MSNBC	MSNBC	MSNBC	MSNBC	MSNBC
DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.	DreamWorks Anim.
Comcast	Comcast	Comcast	Comcast	Comcast	Comcast	Comcast

Židé a jejich zastoupení v amerických masmédiích (stav k roku 2013, pro větší rozlišení klikněte [zde](#))

Autor: Edmund Conelly

První část si můžete přečíst [zde](#).

IV. Popírání a klam ohledně židovské moci

Jak jsme viděli výše, židovští pozorovatelé ochotně přiznávají ohromnou moc Židů v amerických médiích, zejména v hollywoodském filmu a televizi, přestože co se širší veřejnosti týče, jen stěží zatím můžeme mluvit o obecně přijímaném názoru. Poučení pozorovatelé však vědí, že na identitě záleží vždy. V *Jews and the Left* (Židé a levice) Arthur Lieberman podotýká, že „jednou z nejdůležitějších informací pro badatele sbírajícího informace o sociálním hnutí je socioekonomický profil jeho příslušníků“. 26] Totéž lze pak říci o etnickém „složení“ otevřených komentátorů židovské moci v médiích: sami to jsou převážně Židé. V ostrém kontrastu k tomu však Nežidé, kteří si jen povšimnou, nebo dokonce analyzují tento pro fungování demokracie klíčový fenomén, pravidelně čelí ostrým odsudkům. Jak říká

MacDonald, „židovské skupiny jakoukoliv kritickou debatu o židovských záležitostech vyjmuly z mezí přípustné debaty, což je velice důležité, protože – ano – Židé jsou velice mocnou skupinou“. 27]

Podle všeho tak byl nastolen zákon mlčení, který odměňuje góje ochotné držet se stranické linie, a stupňujícími se sankcemi trestá ty, kteří se zavedených pravidel diskurzu nedrží. MacDonald a další vypsalí přední příklady těchto „potrestaných“, včetně případu mladého britského novináře Williama Cashe, který s bezelstnou upřímností okomentoval hollywoodské postavení Michaela Ovitz, Stevena Spielberga, Davida Geffena, Jeffreyho Katzenberga, Lewa Wassermana, Sidneyho Sheinberga, Barryho Dillera, Geralda Levina, Herberta Allena a dalších, když napsal o „týmu snů“ Spielberg-Geffen-Katzenberg:

Alespoň v jednom ohledu však tato specifická kombinace talentů (nebo „talentové kombo“, jak se dnes v branži módně říká) vykročí pravou nohou. Stejně jako průkopníci-zakladatelé prvních studií – a na rozdíl od neúspěšných rádoby magnátů s vlastními studií – jsou všichni židovského původu. 28]

Touto „botou“ porušil novinář základní pravidlo, jak jej zformuloval sloupkař Joe Sobran:

„Židovská kontrola velkých médií ve věku právem nazývaném mediálním činí vynucené mlčení současně paradoxem i něčím paralyzujícím. Přežití ve veřejné sféře si dnes žádá, abyste o tomto vlivu dobře věděli, ale zároveň se o něm nikdy nezmínili.“ 29]

Autor knihy *Something Ain't Kosher Here* Vincent Brook se pevně řadí do tábora strážců tohoto vynuceného mlčení mezi góji, když velebí skutečnost, že skupina kritická k některým televizním vyobrazením se „vystříhala kříšení starého bludu o židovské kontrole médií“. Brook následně nesprávně cituje slova z Cashovy aféry, když je nesprávně vkládá do úst samotnému Cashovi: „Samo-obnovující židovská klika vytvořila v Hollywoodu exkluzivní mocenskou elitu.“ 30] Co na tom, že i celá Brookova kniha pojednává o prominentním židovském postavení v Hollywoodu.

Brook následuje tuto Cashovu cenzuru odsudkem Marlona Branda za jeho znepokojivá slova v show *Larry King Live*, kdy se nechal slyšet, že Židé řídí Hollywood a využívají rasových předsudků o menšinách. „Hollywood řídí Židé, vlastní ho“, začal, „ale židáka nikdy nevidíme, protože moc dobře vědí, jaký by to mohlo vyvolat odpor“. 31] Měli bychom k Brandovým postřehům dodat dva komentáře. Zaprvé mohl Brando k seznamu Hollywoodem vykořisťovaných stereotypů snadno přidat i křesťanskou většinu, ale asi nejpronikavější jsou jeho slova o „židákovi“. Jakkoliv zvolil nešťastný výraz, dobře ilustruje skutečnost, že v hollywoodské fikci opravdu nevidíme ani zlomek skutečného konání skutečných Židů.

I když ponecháme stranou citlivé téma současného Izraele, dobře vidíme dva hlavní aspekty chování amerických Židů, jež si na televizní obrazovky jaksi nenašly cestu: četné prohřešky jednotlivých Židů i židovských skupin, 32] a všudypřítomná židovská moc v médiích, finančním sektoru, politice, školství a spoustě další vlivných oborů. Marně byste hledali televizní show vyobrazující trestnou činnost Ivana Boeského, Michaela Milkena nebo tuctů dalších amerických Židů, o nichž se píše v knihách jako *Predators' Ball* Connie Bruckové z roku 1988 nebo *Den of Thieves* Jamese B. Stewarta (1991).

Pro podrobný popis masivní židovské moci v moderní Americe stačí jen otevřít knihu šéfredaktora *The Forward* J. J. Goldberga *Jewish Power* (Židovská moc) z roku 1996 nebo dílo politologa Benjamina Ginsberga z roku 1993 *The Fatal Embrace: Jews and the State* (Osudové objetí: Židé a stát). Samy o sobě tyto dva příklady židovské privilegovanosti při přiznávání a popisu židovské moci dobře znázorňují zákon selektivního mlčení o daném tématu, důležitějším faktorem ale je, že americký televizní divák na obrazovce nevidí žádné vyobrazení této ohromné moci – pokud tedy není schopen zaznamenat a přijmout všudypřítomnost židovských reportérů (Wolf Blitzer, Barbara Waltersová, Mike Wallace, Ted Koppel a další), moderátorů talk show (Larry King, Jon Stewart atd.), herců, komiků, mluvčích atp. jako nepřímý důkaz židovské moci a význačného postavení. Kde je však přímé vyobrazení této moci? Miles Silverberg v Murphy Brownovi? Jestli ano, tak tento výsměch přesvědčení o židovské moci ve zpravodajských médiích slouží spíše k trivializaci nebo úplnému zadušení debaty. Nepřítomnost jakýchkoliv narativů o židovské moci – politické, finanční, akademické – nás nutí vrátit se k pojmu „nadbytečné viditelnosti“ (*surplus visibility*) a aplikovat jej na americké televizní prostředí.

V. Jakým způsobem Židům pomáhá skrývání jejich moci?

V *The Jews of Prime-Time* (Židé z hlavního vysílacího času) Zurawik popisuje sociologický pojem „nadbytečné viditelnosti“: „Pocit příslušníků menšiny a dalších, že cokoli její příslušníci udělají nebo řeknou je příliš a navíc tak činí příliš nápadně“. Přijímá zažitou představu, že příslušnost k „určitému produktivnímu společenství“ má za následek méně stereotypní image tohoto společenství, „lépe vystihující sociální realitu“. Paradox sledává v tom, že „k ničemu podobnému v případě Židů a televize nedošlo.“ 34] Židovskou „autocenzuru“ vlivných strážců televizního diskurzu jako William Paley, David Sarnoff či Brandon Tartikoff lze tak asi nejlépe popsat jako formu klamu, v jehož rámci si židovští producenti kultury dobře uvědomují zájmy židovského společenství (alespoň jak si je vykládají oni) a při jehož praktikování se otázka „Je to dobré pro Židy?“ nikdy neskrývá příliš hluboko pod povrchem.

Takřka bez výjimky se setkáváme s neochotou uznat naprostou nereálnost židovských obrazů v populární kultuře. Stejně chyby se dopouští i filmový kritik Lester Friedmann:

Na rozdíl od filmů o jiných amerických menšinách byly filmy s Židy často podrobeny zkoumání pod drobnohledem částí této skupiny, která drží v rukou moc rozhodovat o vyobrazení celé skupiny směrem ke zbytku společnosti. Výsledný

obraz Židů ve filmech je tak bohatou a rozmanitou skládkou sestavenou několika generacemi filmařů reagujících na svět kolem sebe.

To je samo o sobě asi pravda, následně však Friedmanovi skutečnost uniká mezi prsty: „Jejich díla dynamicky zobrazují jak zásadní židovský dopad na americkou společnost, tak vnímání Židů ve svém středu americkou společností... Ať už však své židovské postavy vysvětlují či zneužívají, **všechny tyto filmy implicitně či explicitně ukazují, jak Židé ovlivňují americký život.**“ (zdůraznění autora) 35]

Právě v tom se však Friedmann mýlí, protože tyto filmy spolu s rozsáhlou televizní tvorbou skutečné židovské působení na americký život spíše skrývají. Kde jsou otevřená vyobrazení pochodu židovských aktivistů psychoanalytickými, antropologickými či tradičně levicovými nebo novolevicovými institucemi? Kde je židovská úloha v komunismu a jeho excesech? Kde jsou dramata, v nichž Židé bojují za otevřené hranice a další „imigrační reformy“? A co asi vůbec největší zámlka – kde jsou další a další seriály o židovských neokonzervativcích a jejich rozpoutávání stále nových, nekonečných válek na Blízkém východě?

Proč coby protiváhu populárního televizního seriálu *24 hodin*, v níž federální agent Jack Bauer (Kiefer Sutherland) neúnavně bojuje proti nekonečným teroristickým hrozbám národní bezpečnosti, nenatočí seriál s Ronem Silverem jako šéfem Ministerstva vnitřní bezpečnosti (DHS) Michaelem Chertoffem a židovskými herci zpodobňujícími jeho v Izraeli narozenou matku a otce rabína? Richard Dreyfus by pak mohl hrát dlouholetého židovského aktivistu Gregga Rickmana, nedávno jmenovaného zvláštním zmocněncem Úřadu pro monitoring a boj s antisemitismem. A kdyby se úlohy šéfa ADL Abrahama Foxmana zrovna nemohl ujmout hádavý Ed Asner, jistě by ho ochotně zastoupil třeba Harvey Keitel. Jaká je šance, že v novém televizním průvodci uvidíme něco alespoň vzdáleně podobného?

VI: James Jaeger o filmu *Crash*

Právě tento klam jistě vyprovokoval filmového kritika Jamese Jaegera k výpadu proti režiséru Paulu Haggisovi za rasové a etnické konotace jeho filmu *Crash*, oceněného v roce 2005 Oscarem za nejlepší snímek. Podobně jako Brando si Jaeger všímá filmového souboru rozmanitých postav, které do sebe narážejí („crashing“) v Los Angeles plného rasového napětí ale namítá, že: „Nikde není vyobrazeno, že i Židé *narážejí* do černochů, bělochů, Hispánců, Íránců, Asiatů a zásadně ovlivňují *jejich* životy – hlavně v Hollywoodu, kde se film odehrává a Židé v této části Los Angeles tvoří vládnoucí menšinu.“ Namísto toho Jaeger vidí **obvyklou kombinaci vybrané rozmanitosti před kamerou, ale ani slovo o její absenci za ní.** „Proč Paul nenapíše scénář odehrávající v ředitelských apartmá řekněme Warner Bros. nebo Paramount, kde bude vlivná a vládnoucí menšina řádně a přesně vykreslena coby židovská?“

Jedním z důsledků této nevyvážené etnické reprezentace na nejvyšších místech Hollywoodu je i záplava obrazů napadajících hodnoty americké většiny. Filmy financované nebo

distribuované vlivnou menšinou, již tvoří liberální Židé „vytrvale prosazují homosexuálně-lesbickou tematiku, sionismus, nekritickou podporu Izraele a nekonečný přísun filmů o holokaustu na podporu mýtu židovské viktimologie.“ K tomu „vzniká spousta příběhů útočících a demonstřujících rodinnou jednotku nebo úlohu matky v domácnosti. Filmy rozděluje nebo zesměšňuje křesťanské společenství, jeho dějiny nebo snímky, jež usilují o rozmělnění či vymazání jeho svátků, zásad a/nebo hodnot, pak hollywoodští insideri produkují ve velkém.“ 36]

Jaegerův popis hollywoodského „scénáře“ filmové produkce se dle mého soudu takřka v ničem neliší od toho televizního – což znamená „natáčet filmové příběhy, s nimiž se ztotožňuje skupinka elit – insiderů a které chce vyprávět takřka na úkor všech ostatních příběhů a motivů“. 37] V této hře tedy zjevně musí být vítězové a poražení.

VII. Moc televizní propagandy

Politolog Michael Parenti se snažil přesně popsat, jak funguje výkon mediální moci. V knize *Inventing Reality: The Politics of the Mass Media* (Vymyšlená realita: Politika masmédií) píše:

Existenci společného tělesa kulturně podmíněných (systémových, nikoliv spikleneckých) politických hodnot nelze popřít – kde se však toto těleso zformovalo? Kdo nebo co rozhoduje o určujících prvcích kultury samotné? A lze vůbec zredukovat celou kulturu na... časem se zvětšující sadu nabytých zvyklostí a činností?... **Bližší pohled odhaluje, že nevědomky sdílený „zavedený“ názor... nesdílejí všichni a že vlastně ani vůbec není zavedený...** Jinými slovy možná velká část mediálních elit... sdílí na tyto věci jisté postoje, ale velká část – někdy většina – veřejnosti nikoliv. **Máme tedy co do činění se „zavedeným postojem establishmentu“ s nejvyšší mediální viditelností, jež obvykle vylučuje názory početných částí obyvatelstva.** „Vládnoucí společné hodnoty a přesvědčení“, které mají být přirozeným plodem a vyjádřením sdílené politické kultury, tedy nesdílejí všichni a dokonce ani většina... přestože nepochybně požívají dominance v tom smyslu, že velké části názorového pole připravují o viditelnost... **Když to shrneme, tak vlastníci médií - stejně jako všechny ostatní sociální skupiny - vědomě prosazují vlastní zájmy a snaží se pro ně výhodným způsobem také ovlivňovat ostatní.** 38]

„Nejvyšší mediální viditelnosti“ dosahují opakovaným zpracováním na televizních obrazovkách. Takovéto opakování je ke zformování nekritického publika v duchu zamýšleného poselství naprosto zásadní. Mediální experti dodávají: „Není důvod věřit, že by jediný film nebo i jejich skupina zásadněji a dlouhodoběji ovlivnily své obecnstvo“. Jestliže je však poselství šířeno neochvějně a bez přestání, „lze se důvodně domnívat, že to bude mít na diváctvo zaznamenaný účinek“. 39] Nebo, řečeno s Margaret Milesovou: „Žádný film nemá kouzelnou moc, ale opakování podobných obrazů napříč různými snímky tyto obrazy vplétá do přediva sdíleného života americké společnosti... Na podvědomé a tím pádem i nesmírně

účinné úrovni, nedostáváme v hollywoodských filmech příběh, ale pravidla.“ 40] A pokud mají takovouto moc filmy, představte si možný vliv televize, u jejíhož sledování stráví většina lidí podstatně více času než před filmovým plátnem.

Coby elegii za americkou většinu uzavírám poznámkou Kevina MacDonalda z roku 1998 o nežidovské reakci na vytrvalé útoky proti své kultuře a hodnotám. Soudí, že jediným způsobem, jak se lze v Americe vyhnout otevřenému etnickému sváru, je aby „přinejmenším některé etnické skupiny neznepokojovala jejich zhoršující se pozice v etnickém soupeření. Osobně to v dlouhodobém výhledu považuji za velice málo pravděpodobné.“ 41] Alespoň prozatím to však skutečně vypadá, že většinu Američanů skutečně neblahý vývoj etnické „soutěže“ nijak neznepokojuje – snad i proto, že jejich pozornost poutá sledování televize a oni se slovy Neila Postmana pokoušejí „ubavit k smrti“. 42]

Poznámky:

26] Arthur Liebman, *Jews and the Left* (New York: John Wiley & Sons, Inc., 1979), ix-xi.

27] Viz <http://www.csulb.edu/~kmacd/books-derbyshire.html#2nl>.

28] William Cash, „Kings of the Deal,” *The Spectator* (29. října, 1994): 14.

29] Joe Sobran, „The Buchanan Frenzy,” *Sobran's* (březen 1996), 3. Přestože Cash našel zastání u židovského redaktora Dominica Lawsona, čelil v americké tvrdé palbě kritiky.

30] Brook, *Something Ain't Kosher Here*, s. 171.

31] Marlon Brando, *Larry King Live*, Friday, 5. dubna, 1996.

32] Tak například v roce 2002 ADL mimosoudně vyrovnala žalobu, která ji vinila ze sledování aktivistů ze San Francisca. Šéf sběru informací ADL pro oblast Sanfranciského zálivu Roy Bullock byl v kontaktu a policejním inspektorem Tomem Gerardem, který se později vzdal odvolání v případě obvinění z nezákonného přístupu k vládním informacím, (Bob Egelko, „Jewish Defense Group Settles S.F. Spying Suit,” *San Francisco Chronicle*, 23. února, 2002). V jiném případě z roku 2001 uznal federální soud větší část desetimilionové žaloby proti ADL, která označila pár z okolí Denveru za antisemity. (Marc Perelman, „Judge Slams ADL for Hurting Couple Tarred as 'Anti-Semites,’” *The Forward*, 13. dubna, 2001.) Dva vysoce postavení zaměstnanci další významné židovské skupiny American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), byli propuštěni po obvinění z předávání utajených informací izraelské vládě. Podle dokumentů se jednalo o ředitele strategie Steva Rosena a analytika Keitha Weissmana. (Dan Eggen and Jerry Markon, „2 Senior AIPAC Employees Ousted,” *Washington Post*, 21. dubna, 2005, A8). Kromě potíží AIPACu spojených s tímto skandálem propukl skandál i ohledně jeho vlivu na různé instituce. Absolvent West Pointu a uznávaný profesor politologie na University of Chicago John Mearsheimer a děkan harvardské Kennedy School of Government Stephen Walt přišli s tezí, že „skupinka stoupenců Izraele vně i uvnitř vlády drží v rukou neúměrný vliv nad americkou zahraniční politikou na Blízkém východě, což často škodí americké bezpečnosti jako takové.“ Jejich esej „The Israel Lobby“ vyšla *London Review of Books* a budí další kontroverze. (Viz Michael C. Desch, „Prophets in Their Own Land: How to Go from Respected Academic to Anti-Semite—in One Simple Step,” *The American Conservative*, 19. června 2006).

33] Connie Brucková, *The Predators' Ball: The Inside Story of Drexel Burnham and the Rise of the Junk Bond Traders* (New York: Penguin Books, 1988) a James B. Stewart, *Den of Thieves*

(New York: Simon and Schuster, 1991). I režisér Oliver Stone se ve svém slavném filmu *Wall Street* (1987) dotkl identity nepoctivého obchodníka na burze Gordona Gekka (Michael Douglas) jen okrajově. V saunové scéně srovnává Gekko své vlastní kořeny s bohatými newyorskými WASPs, které zvířata v zoo zajímají víc než skuteční lidé.

34] Zurawik, *The Jews of Prime Time*, s. 6.

35] Lester D. Friedman, *The Jewish Image in American Film* (Secaucus, NJ: Citadel Press, 1987), s. 9.

36] Paralely s MacDonaldovými tezemi v *The Culture of Critique* jsou patrné na první pohled: „Institute posilující skupinové pouto mezi Nežidy (jako nacionalismus a tradiční náboženské instituce) čelí aktivnímu odporu a podvracení při současném zachování strukturální integrity židovského separatismu.“ (89)

37] James Jaeger, “Paul Haggis, Bigotry & CRASH,” <http://www.mecfilms.com/universe/articles/crash.htm>, 4. března 2006

38] Michael Parenti, *Inventing Reality: The Politics of the Mass Media* (New York: St. Martin's Press, 1986), s. 241–242.

39] Stephen Powers, David J. Rothman, and Stanley Rothman, *Hollywood's America: Social and Political Themes in Motion Pictures* (Boulder, CO: Westview Press, 1996), s. 10, s. 287.

40] Margaret R. Milesová, *Seeing and Believing: Religion and Values in the Movies* (Boston: Beacon Press, 1996), s. 190–191.

41] MacDonald, *The Culture of Critique*, s. 309.

42] Neil Postman, *Amusing Ourselves to Death: Public Discourse in the Age of Show Business* (New York: Viking Adult, 1985).

Druhá část studie Edmunda Conellyho *The Jews of Prime Time* vyšla v magazínu *The Occidental Quarterly*.